

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DE FANCY-FAIR
(Bazaar and Rummage)

Een komedie in twee bedrijven

door

1880
Sue Townsend

Vertaling : Lillie Verlinden

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.2287

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE FANCY-FAIR* op te voeren moet de naam van auteur *SUE TOWNSEND* ; vert. *Lillie Verlinden* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1995/0220/041
ISBN 978-90-385-04056

© 1995 Toneelfonds J. Janssens/Sue Townsend
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(6 dames)

FRIEDA :

JILL :

KATRIEN :

BELLA :

MARGRIET :

POLITIEAGENTE :

DECOR

Een polyvalente parochiezaal in een provinciestadje. Een dubbele deur, met daarnaast twee glas-in-loodramen. De ontbrekende ruitjes zijn vervangen door stukjes gekleurd cellofaan. Boven de deur hangt een opzichtig kruisbeeld. Tafelbladen, schragen en vouwstoelen staan tegen de muur. Verder is er nog een piano en een klein tafeltje. Een binnendeur geeft toegang tot toilet en keuken.

EERSTE BEDRIJF

(Frieda en Jill komen binnen. Frieda draagt een tweestuks en een sweater met rolkraag. Jill draagt een slordig werkpak, hoewel haar laarzen en schoudertas er erg duur uitzien. Beiden dragen ze een kartonnen doos onder de ene arm en een zwarte plastic zak onder de andere. Frieda's doos glijdt weg en valt op de grond; er vallen allemaal boeken uit.

FRIEDA : *(met een gillette)* Ik heb nog zo gezegd: we zijn te zwaar geladen. *(Ze blijft verward stilstaan)*

JILL : Niks aan de hand.

FRIEDA : Hier, pak aan. *(Ze geeft de plastic zak aan Jill, die nu te zwaar geladen is.)*

JILL : *(kalm)* Pak die zak van me over en zet hem op de grond.

FRIEDA : *(schuifelt over de vloer om de boeken op te rapen)* Heb jij Dokter Zjivago gelezen? *(Ze steekt een boek in de hoogte.)* Ik ben eraan begonnen, maar die Russische namen zijn zo ingewikkeld. Ik heb nog geprobeerd om ze Janssens en Peeters te noemen, maar dan nog... *(Ze doorbladert het boek.)*

JILL : Frieda, zit er iets breekbaar in die zak?

FRIEDA : Heb je de film gezien? Ik vond die muziek zo prachtig. *(Ze begint Lara's theme te neuriën)* Hoe heette die ook weer? Die man die zo goed kon kaarten?

JILL : *(Laat de zakken vallen en gooit de doos op de grond. Er weerklinkt licht gerinkel, alsof er breekbare spullen inzitten.)* Omar Sharif, en hij is verslaafd aan het gokken.

FRIEDA : Och arme! Is hij in behandeling?

JILL : Ik vermoed dat hij zich rot amuseert. Het wordt wel iets anders als het geld opraakt.

FRIEDA : Ken je hem?

JILL : Nee, maar vorige week hebben we nog op school gegokt. Het heeft allemaal te maken met orgasme.

FRIEDA : Een gebrek aan...?

JILL : Natuurlijk. Het is een vorm van compensatie.

FRIEDA : Bij hem toch niet, Jill! Zo'n knappe man!

JILL : Misschien vind jij hem knap, ik vind hem een vervelende oude Egyptische lul.

FRIEDA : Wat ben jij onvriendelijk, zeg, en zo meedogenloos.

JILL : Ik bewaar mijn mededogen voor degenen die dat verdienen.

FRIEDA : Ik snap niet waarom jij sociaal werkster wilt worden. Jij schijnt van niks of niemand te houden. Behalve dan van vieze oude zwervers en delinquente Noord Afrikanen. Die kerels bezorgen jou nog eens een of andere besmettelijke ziekte. Let op mijn woorden. *(Jill lacht)* En ik, die in absolute aanbidding sta voor mensen in crisissituaties, ik raak niet eens binnen op de cursus sociale begeleiding. Het is gewoon niet eerlijk!

JILL : Jij doet het, omdat je het wilt.

FRIEDA : Ik doe het, omdat die arme vrouwen me nodig hebben. Er is iets in mijn persoonlijkheid dat hen aanspreekt.

JILL : Solidariteit onder opgejaagde beesten.

FRIEDA : Wat wil je daar nu weer mee zeggen? Ik ben niet gewoon dat mensen in raadsels spreken. We hebben helaas niet allemaal op de universiteit gezeten.

JILL : Ik helaas wel.

FRIEDA : Daar hou je dus ook al niet van. Je ouders moeten wel zwaar ontgoocheld zijn in jou.

JILL : Mijn ouders zijn niet in staat tot welke emotie dan ook. Ze zijn dood.

FRIEDA : Sorry, liefje, dat wist ik niet.

JILL : Ik bedoel daarmee dat ze in Wilrijk wonen. Ik kon thuis niet meer ademen. Ik stikte gewoon.

FRIEDA : Ik had astma toen ik klein was. Ik heb niet één keer een tennisracket of een basketbal aangeraakt. Ik stond altijd aan de kant en hield de armbanden en de kettingen van de anderen in bewaring. En met de rust mocht ik op het fluitje blazen. *(Ze zucht vol zelfmedelijden.)*

JILL : Hou op met zeuren! Wat voor zin heeft dat nu? *(Ze gaat naar buiten.)*

FRIEDA : *(Heeft niet gemerkt dat Jill naar buiten is gegaan, gaat verder met het stapelen*

van de boeken.) Ik las veel toen ik klein was. Astmalijders zijn over het algemeen belezen mensen, is je dat al opgevallen? Ik had alle boeken van Annie M.G.Schmidt. Allemaal. Paps bracht me er elke zondag eentje mee. Voor mama had hij een half pond Chocotofs, voor zichzelf twee pakjes tabak en voor mij mijn nieuwe Annie M.G. Schmidt... *(declameert)*

"Dit is de spin Sebastiaan.

Het is niet goed met hem gegaan.

Luister.

Zei Sebastiaan tot alle andere spinnen:

Vreemd, ik weet niet wat ik heb,

Maar ik voel zo'n drang van binnen

Tot het weven van een weg.

Zeiden alle andere spinnen:

O, Sebastiaan, nee, Sebastiaan,

Toe, Sebastiaan, laat dat nou!

Wou jij aan een web beginnen,

In die vreselijke kou?

(Haar oog valt op een ander boek.) Tiny! Tiny aan zee... Tiny in de dierentuin...

Tiny in het circus... Tiny op school... Tiny speelt toneel... Ik zou best kunnen meedoen aan de vraag van één miljoen, met Tiny als onderwerp. "In welke reeks zijn de Tiny-boekjes uitgegeven?" "In de Rinkelbelreeks!" "Hoe heet het hondje van Tiny?" "Poefie!" "Wie was het neefje van Tiny?" "Jan!"

JILL : *(Komt binnen met nog meer plastic zakken en een staande lamp; de gebloemde lampenkap heeft ze op haar hoofd gezet.)* Voilà. Alles is uit de auto. *(Ze gooit de zak op de grond.)*

FRIEDA : Jill, je ziet er prachtig uit met die lampenkap! Het staat je geweldig. Kijk eens in de spiegel.

JILL : Doe niet onnozel, Frieda. Het is belachelijk.

FRIEDA : Nee, echt. Het is de eerste keer dat ik jou met iets echt vrouwelijks zie. Je ziet er altijd zo slordig uit. Natuurlijk, ik weet wel dat het op school de mode is om er als

een zigeunerin bij te lopen, maar...

JILL : Dat is niet zo. *(Ze neemt de lampenkap af)*

FRIEDA : ... de dames zien ons graag goed gekleed. Dan voelen ze zich veilig.

JILL : Zijn daar dan wetenschappelijke studies over gemaakt?

FRIEDA : Dat weet ik niet, maar ik neem aan dat de Amerikanen zich daar wel zullen mee bezighouden.

JILL : Ik zie het verband niet.

FRIEDA : Goed, dan zal ik het maar recht voor de raap zeggen. *(Ze haalt diep adem)*
Gilberte...

JILL : Jill.

FRIEDA : Als ik aan agorafobie zou lijden, en jarenlang niet uit mijn huis zou zijn gekomen, dan zou ik er niet op uit zijn om mijn eerste stappen in de grote wijde wereld te zetten in gezelschap van iemand die er uitziet als jij.

JILL : En ik zou me niet naar buiten laten lokken door iemand die van kop tot teen onder de kunstvezels zit.

FRIEDA : Laten we het professioneel houden, Gilberte. *Ze zijn rap droog en je hoeft ze niet te strijken. Past volkomen bij mijn levensstijl. Ik ben een druk bezette vrouw. Polyester heeft de vrouwenemancipatie onnoemelijke diensten bewezen. Jeans mogen daar dan een uiting van zijn, maar het zijn de kunstvezels die dat mogelijk hebben gemaakt. (Ze begint de staande lamp in elkaar te steken. Ze is ontstemd, maakt krampachtige bewegingen. Het is duidelijk dat zij een innerlijke dialoog voert.)*

JILL : Ik heb de koffer gesloten. *(Ze geeft Frieda de sleutels)*

FRIEDA : Ik heb liever dat de koffer open blijft. *(Ze staren elkaar aan)* Er is al tweemaal in mijn koffer ingebroken door criminaliteit uit de minderbedeelde arbeidersklasse. Ik ben al twee jassen en een blikje zuurtjes kwijt. *(Ze haalt een lamp uit haar tas)*

JILL : Goed, ik zal de koffer openmaken. *(pauze)* Zal ik ook de vier deuren openzetten en de radio aanzetten?

FRIEDA : Neen, dank je. De wagen is binnenin voorzien van technologische beveiliging.

(Ze geeft de sleutels weer aan Jill, die naar buiten gaat.) Zal ik de lamp aansteken, papa? Heb je veel pijn? De verpleegster komt zo. Niet verdrietig zijn, paps! Kijk niet zo, asjeblijft. Nee, je hoeft je niet te verontschuldigen. Ik zal je lamp aansteken, hè paps? Ogen dicht. *(Ze draait de lamp in, steekt ze aan en bekijkt ze.)* HmmHmm... voor jou vraag ik honderdvijftig frank.

JILL : *(komt binnen)* Katrien is er.

FRIEDA : *(in paniek)* Waar?

JILL : Ze zit in de auto een angstaanval voor te bereiden.

FRIEDA : En Patrick?

JILL : Natuurlijk is Patrick er. Wanneer is hij er niet?

FRIEDA : Ik zal maar beter naar haar toegaan.

JILL : Laat ze toch. Er is afgesproken dat ze zonder enige hulp het pad zou oplopen en hier alleen zou binnenkomen. Ze weet dat je hier bent.

FRIEDA : Is het een ernstige aanval?

JILL : Dat weet je nooit bij Katrien. De ene keer geeft ze een vertolking van Onze-Lieve-Vrouw-van-Lourdes weg, een Oscar waard en de ander wreekt ze zich op Patrick omdat hij haar Elga vergeten is. Als het van mij afhing, zou ze permanent aan een leugendetector hangen.

FRIEDA : O ja? Ben jij dan opeens een expert in agorafobie geworden, Gilberte?

JILL : Jill!

FRIEDA : Jij weet er alles van, hé?

JILL : *(knarsetanden)* Nee.

FRIEDA : Nee, Maar ik wel! Het zijn van nature lafaards. En aan jezelf ken je een ander. Ik heb zelf agorafobie gehad.

JILL : Wel, als ik lepra had, dan zou geen haar op mijn hoofd eraan denken me te laten behandelen door een gewezen leprapatiënt. Ik zou een specialist in de tropische geneeskunde raadplegen.

FRIEDA : Wie heeft het nu over lepra? Ik leid een zelfhulpgroep van agorafobiepatiënten.

JILL : Hoe kan je nu van een groep spreken? Ze komen nooit bijeen!

FRIEDA : Ze staan telefonisch met elkaar in contact.

JILL : Ik hoop dat die "levende reclame voor wet-look-gel" hier niet de hele middag blijft.

FRIEDA : Patrick is een enorme steun voor Katrien. ik zou niet weten wat ze zonder hem zou beginnen.

JILL : (*rustig*) Ik wel.

(*Katrien komt binnen. Ze laat zich tegen de deurstijl vallen. Ze is een mooie vrouw, vooraan in de dertig.*)

KATRIEN : Ik moest van Patrick zeggen dat ik een angstaanval heb.

FRIEDA : (*in paniek*) Katrien! Waar is Patrick? Heb je een pil genomen? Ga zitten.

(*Katrien gaat zitten*) Inademen! In... uit... in... uit... in... uit... Rustig, rustig!

JILL : In godsnaam, Frieda, kalmeer nu eens!

FRIEDA : Bemoei je er niet mee, Jill. Blijven ademen, Katrien. In, uit, in, uit, rustig... ontspan je... Goed zo, goed zo. Zal ik een liedje voor je zingen?

KATRIEN : Nee, laat maar. (*Ze ontvlucht Frieda.*)

JILL : Frieda, ze is okee.

KATRIEN : (*tot Jill*) Laat ze zingen. Daar kalmeert ze van. ze glimlacht.)

FRIEDA : (*zingt*) Ik voel me goed, ik voel me goed...

KATRIEN : (*Loopt langzaam door de kamer en raakt verschillende voorwerpen aan om vertrouwd te raken met de voor haar onbekende omgeving.*) Ze zingt niet zo goed als ik. Wist jij dat ik zangeres ben geweest?

JILL : Ja, dat heb je me verteld.

KATRIEN : Wanneer?

JILL : Ik ben een paar keer bij jou thuis geweest. Ik word sociaal assistente.

KATRIEN : Heb je mijn foto's gezien?

JILL : Jaja, die heb je me laten zien.

KATRIEN : Heb je die van mij met Willy Sommers gezien?

JILL : Ja.

KATRIEN : Ik was zangster.

JILL : Pardon?

KATRIEN : Zo noemden ze me in Joepie. Ken je Joepie? Het is een tijdschrift.

JILL : Heb ik al van gehoord, ja.

KATRIEN : En ik ben bijna in "Tien om te zien" geweest. (TV liedjesprogramma)

JILL : Ik ben echt blij dat je vandaag gekomen bent. Ben jij blij?

KATRIEN : Neen. Ik was liever thuis gebleven.

JILL : Waarom?

KATRIEN : Oost West, thuis best.

(Ze keren zich beiden naar Frieda, die opgehouden heeft met zingen.)

FRIEDA : Voilà! Het werkt altijd. Je ziet er al veel beter uit, Kaatje. Je bent een grote flinke meid. Helemaal alleen hier naartoe gekomen. *(Ze omhelst Katrien.)*

KATRIEN : Ik ben niet alleen gekomen. Patrick heeft me gebracht.

JILL : Maar je bent toch alleen het pad opgelopen?

KATRIEN : Nee, Patrick heeft me tot bij de deur gebracht. *(tot Jill)* Ik kan niet alleen buiten komen. Ik heb agorafobie.

FRIEDA : Is Patrick weg?

KATRIEN : Nee, hij wacht in de auto, voor het geval ik naar huis wil. Hij is slecht gezind omdat hij niet binnen mag.

FRIEDA : Och arme. Ik zal maar eens met hem gaan praten. Gilberte zorgt wel voor jou. Als je me nodig hebt, ik ben op de parking. *(Ze loopt naar buiten. Korte pauze.)*

KATRIEN : Ik kan haar niet uitstaan, jij wel?

JILL : Och, ze valt wel mee. Ze bedoelt het goed.

KATRIEN : Ze is verliefd op Patrick.

JILL : En is Patrick verliefd op haar?

KATRIEN : Nee, hij valt niet op neurotische vrouwen. En trouwens, hij houdt van mij.

JILL : *(Zet de schragen klaar)* En hoe sta jij tegenover hem?

KATRIEN : Ik kan hem niet uitstaan. *(ze giechelt nerveus)*

JILL : Wil je me even helpen met die tafel?

KATRIEN : Is ze zwaar?

JILL : Nogal.

KATRIEN : Dan doe ik het liever niet. Ik mag geen zware dingen optillen.

JILL : (*Zet de tafel in elkaar*) Ben je in verwachting?

KATRIEN : (*luid*) Neen! (*gewoon*) Ik hou niet van sex. Jij wel?

JILL : Ik ben er dol op.

KATRIEN : Ik verdring mijn gevoelens. Frieda en Patrick zeggen dat.

JILL : Wat vind je er dan niet prettig aan?

KATRIEN : Bah! Alles! Dat afschuwelijke ding van hem, de geluiden die hij maakt. Ik heb niet graag dat hij aan mijn knopjes zit te friemelen. Je weet wel. (*ze steekt haar borsten vooruit*) Maar het ergst van al is die natte boel altijd, bah. En hij is zo zwaar! Ik ben bijna platgedrukt tegen de tijd dat hij klaar is. Ik snap niet waarom sommige mensen daar zo geweldig over doen. Ik maak liever een puzzel.

JILL : En wat vindt Patrick ervan?

KATRIEN : Weet ik niet. Ik heb het hem nog nooit gevraagd. We doen het nooit meer, dus komt het ook nooit ter sprake. (*pauze*) Hij ziet er opgewekt uit. (*pauze*) Hij zit vaak op het toilet.

(*Frieda komt binnen met een berg showbizz-jurken. Ze draagt een spiegel met Elvis Presley onder de arm en heeft een hoelahoep om de hals.*)

FRIEDA : 't Is al vijf voor halftwaalf! En ik zou de anderen om halftwaalf oppikken. (*Ze laat de jurken vallen*) Waar zijn mijn sleutels? (*Ze blijft staan, probeert te kalmeren.*) Ik ben zo moe. Ik ben al op van zes uur.

JILL : (*geeft haar de sleutels*) Rij voorzichtig. Ze komen voor de eerste keer buiten, doe ze al niet meteen verongelukken.

FRIEDA : Kan jij Katrien zolang aan? Ik ben zo terug. (*Ze heeft de hoelahoep nog steeds om de hals hangen.*)

JILL : Zou je die hoelahoep niet beter hier laten?

FRIEDA : (*Staat al bij de deur, geeft de spiegel aan Jill. Tot Katrien*) O ja, als je Patrick nodig hebt, hij is naar Hey (kledingmagazijn) voor een uurtje of zo, en daarna

gaat hij naar de carwash. Hij heeft de telefoonnummers opgeschreven. (*Ze duwt een stukje papier in Katriens hand en hangt de hoelahoep om haar hals.*) Daag!
(*Ze vliegt naar buiten.*)

JILL : Hoelang is het geleden dat jij nog buiten geweest bent?

KATRIEN : (*scheurt het papier in kleine stukjes*) Zonder Patrick of Frieda?

JILL : Ja, bijvoorbeeld in jouw straat.

KATRIEN : Wel, Frieda komt al twee en een half jaar over de vloer, en toen zij voor het eerst kwam, zat ik al twee jaar binnen, dus dat is... Och, ik weet het niet. (*Ze gooit de stukjes papier over haar schouder.*)

JILL : Je weet het wel. Hoeveel is twee en een half en twee?

KATRIEN : Ik hou niet van hoofdrekenen.

JILL : In godsnaam, dat is toch geen hoofdrekenen? Hoeveel is twee en een half en twee?

KATRIEN : Schreeuw niet zo tegen me.

JILL : Tel op, vooruit! Twee en een half en twee.

KATRIEN : Je schreeuwt tegen me. Ik wil naar huis. Breng me naar huis.

JILL : Ik kan je niet naar huis brengen. Ik heb geen auto.

KATRIEN : Ik vind he hier niet leuk. Ik wil naar huis.

JILL : (*luid*) Hoe lang is het geleden dat jij nog uit je huis bent geweest?

KATRIEN : (*schreeuwt*) Vier en een half!

JILL : Dank je. (*pauze*) Zijn die van jou? (*Ze wijst naar de jurken en de spiegel*)

KATRIEN : Ja, om te verkopen. Vroeger was Elvis nummer één. Maar toen vertelde Patrick me dat hij aan drugs zat en luiers moest dragen. Toen had hij afgedaan. Nu is het Michael. Uit hem put ik kracht om te genezen. Ik wil hem in levende lijve zien.

JILL : Michael?

KATRIEN : Ja. Mensen die er geen verstand van hebben, zeggen dat hij plastische chirurgie heeft laten doen en dat hij er nu veel te vrouwelijk uitziet. Maar die zijn alleen maar jaloers, omdat hij rijk is en bekend. (*Ze licht haar trui op om haar Michael Jackson T-shirt te laten zien.*)

JILL : O, Michael Jackson.

KATRIEN : En hij is niet de eerste de beste. Hij heeft een groter fanclub dan die daar ooit gehad heeft. *(Ze wijst naar het kruisbeeld)* Maar ja, als je er niet van houdt, dan hou je er niet van.

(Katrien begint een Michael Jackson nummer te zingen. Jill gaat voort met de tafels. Af en toe zingt ze parlando een paar woorden mee.)

JILL : Waarom hang je je kleren niet op? Zo gaan ze kreuken.

KATRIEN : *(hangt de kleren op)* Ze zijn met de hand gemaakt, wist je dat?

JILL : *(ironisch)* Echt waar? Ongelooflijk, zeg!

KATRIEN : Patrick heeft al mijn showkostuums zelf gemaakt. Hij is daar erg goed in. Hij kiest alles voor me uit. Toch bijna alles. Deze T-shirt wilde hij me niet kopen, dus heb ik hem laten bestellen. De melkboer heeft de brief gepost. Patrick weet niet dat ik hem heb. Ik bewaar hem bij mijn maandverband, tezamen met de foto van Michael. En ik draag hem op zaterdagvoormiddag als Patrick in de boutique is.

(Frieda komt binnen met een plastic zak en een aantal mannenpakken op kleeerhangers. Ze heeft haar armen rond Bella geslagen. Bella is een zeer nette vrouw uit de West Vlaamse middenklasse. Ze draagt twee dozen, in de ene zitten snuisterijen, in de andere muziekinstrumenten.)

FRIEDA : Hier zijn we dan. Gezond en wel. Dit is Bella... *(tot Bella)* En ken je Jill nog? De sociaal assistente die je thuis is komen opzoeken.

KATRIEN : Zij is het nog niet echt.

JILL : *(glimlacht)* Hallo.

FRIEDA : En hier is je telefoonvriendin Katrien. Kaatje, zeg dag tegen Bella.

KATRIEN : Dag.

BELLA : Dag.

FRIEDA : Waarom ga je niet naast Kaat zitten, Bella? Jullie moeten elkaar een heleboel te vertellen hebben.

(Bella gaat op het pianokrukje zitten. Katrien neemt haar vluchtig op.)

JILL : Waar is Margriet?

FRIEDA : *(liegt)* Ze deed niet open. Ik heb mijn kneukels letterlijk kapot geklopt.

JILL : Maar ze heeft beloofd dat ze zou komen. Ze keek er zo naar uit.

FRIEDA : Ik denk dat we haar toestand een beetje overschat hebben. Margriet is één brok zenuwen.

JILL : Maar ik heb vanmorgen nog met haar gebeld. Ze zei dat ze al van halfacht klaarstond.

FRIEDA : *(tevreden)* Zie je wel? Dat is toch niet normaal?

JILL : Ik zal haar gaan halen.

FRIEDA : We moeten zien dat we om twee uur klaar zijn.

JILL : Maar ik ben toch zo terug. Kan ik je wagen lenen?

FRIEDA : Neen. Stel dat je een ongeluk krijgt.

KATRIEN : Je laat Patrick er toch ook mee rijden?

FRIEDA : Patrick is een heer in het verkeer.

JILL : *(verliest haar geduld)* Maar ze zit thuis op ons te wachten.

FRIEDA : Het is zo'n onaangenaam mens! Ze zal de boel alleen maar verknoeien.

KATRIEN : Ze vloekt de hele tijd, is het niet?

FRIEDA : Ja. Voortdurend. En ik duld zoiets niet in het openbaar.

JILL : *(boos)* Ik ga haar halen. Mag ik je wagen gebruiken of niet. *(Frieda antwoordt niet.)* Moet ze misschien te voet komen?

FRIEDA : *(gooit Jill de sleutels toe)* Verlies die wagen geen seconde uit het oog!

JILL : Frieda, ik weet dat je Margriet niet kunt verdragen, maar in godsnaam, doe dan toch eens een beetje moeite. Het is de eerste keer dat ze buitenkomt. Zij heeft langer opgesloten gezeten dan wie ook. *(Ze gaat naar buiten en slaat de deur dicht.)*

KATRIEN : Net of ze het over de gevangenis heeft. *(Ze lacht. De vrouwen staren naar de deur)* Ik kan haar niet uitstaan, jij wel?

FRIEDA : *(met tegenzin)* Ze valt wel mee. Ze bedoelt het goed. Ze heeft nog niet de

ervaring die wij hebben. Dat komt nog wel. Alles op zijn tijd.

KATRIEN : *(tot Bella)* Ben jij degene die haar man verloren heeft?

FRIEDA : Herinner Bella toch niet aan haar smartelijk verlies, Kaat.

KATRIEN : Dat doe ik niet. Ik dacht alleen dat zij het misschien was die met die Pool getrouwd was.

FRIEDA : Nee, dat is Rosa. Die is weer opgenomen. De man van Bella kwam uit Limburg, geloof ik, hé Bella?

BELLA : Heuvelland.

FRIEDA : Ach ja, dat is waar ook. Ik wist dat het een achtergebleven gebied was.

KATRIEN : In welk deel van België moeten we dat situeren?

BELLA : In het natte. *(Pauze. Bella speelt een paar noten op de piano.)*

KATRIEN : Is dat een angstaanval?

BELLA : Nee, dat is pianospelen.

KATRIEN : Je repertoire lijkt me nogal beperkt, niet? *(ze lacht)*

BELLA : En het jouwe niet, zeker.

KATRIEN : *(Loopt naar Frieda)* Frieda, ik geloof dat ik zopas beledigd werd.

FRIEDA : *(knuffelt haar)* Doe niet zo paranoïde, Kaat. Bella verkent gewoon even de omgeving. Ze is anders een heel vreedzame vrouw, nietwaar, Bella? *(Bella antwoordt niet, maar geeft in de plaats een prachtig staaltje pianospel ten beste.)* Wat is dat?

BELLA : Pianospelen. Het resultaat van negen jaar lang twee keer in de week pianoles.

FRIEDA : Ik kan ook een melodietje spelen. Ga eens opzij, Bella. *(Frieda gaat achter de piano zitten en begint (zeer slecht) een melodietje te spelen. Als ze daarmee klaar is, kijkt ze vragen naar de anderen, die haar rustig blijven bekijken, zonder iets te zeggen.)* Waar zijn de kinderen, Bella?

BELLA : Bij Dirks moeder. Ze kijken naar "FC de kampioenen" op video. (komische TV-serie)

KATRIEN : Jij hebt zeker nog geen video?

BELLA : Neen, en daar ben ik trots op.

KATRIEN : Echt waar? Ik zou me schamen om zoiets te moeten toegeven.

FRIEDA : *(loopt naar de pakken van Dirk)* Zijn dat allemaal spullen van Dirk?

BELLA : Ja.

FRIEDA : *(Kijkt in de dozen)* Hij moet een man met smaak geweest zijn, zo te zien. *(Ze haalt een portefeuille, een scheeretui, een reiswekker, een paar handschoenen en een verrekijker uit de doos.)*

BELLA : Ja, hij kocht altijd dingen die lang meegaan.

FRIEDA : En uiteindelijk heeft zijn reiswekker hem nog overleefd. *(ze zucht)* Triestig.

KATRIEN : *(bekijkt de verrekijker)* Hoeveel ga je daarvoor vragen?

BELLA : Heb ik nog niet over nagedacht.

KATRIEN : *(bekijkt de verrekijker onderzoekend.)* Dat is kwaliteit. Ik kan alle meeëters op je kin zien zitten, Frieda.

FRIEDA : Je kan die spullen van Dirk niet zomaar op een rommelmarkt van de hand doen, Bella. Daar zijn ze veel te goed voor.

BELLA : Het wordt tijd dat ze de deur uitgaan. Hij komt toch niet terug, of wel?

FRIEDA : Niet in deze wereld, nee. Maar als ik jou was, zou ik ze nog een tijdje bijhouden. Tot je emotioneel wat sterker staat.

BELLA : Ik voel me al veel sterker. En ik neem ze niet weer mee naar huis.

FRIEDA : Ik weet zeker dat ik gelijk heb, Bella. Stop ze maar weer in de doos.

KATRIEN : Je moet doen wat Frieda zegt. Zij is verantwoordelijk voor ons.

BELLA : Ik wil die spullen niet meer in huis hebben.

FRIEDA : Vind je jezelf nu niet een beetje ongevoelig? Dirk draait zich om in zijn graf, als hij...

BELLA : Hij werd gecremeerd.

FRIEDA : Dan zal zijn as nooit rust vinden. *(Ze opent een andere doos)* En je kunt zijn muziekinstrumenten toch niet zomaar weggeven? *(Ze haalt een mandoline uit de doos.)*

BELLA : *(Neemt de mandoline van haar af.)* Die zijn niet van hem, die zijn van mij.

FRIEDA : Wat een geniëpig ding ben jij toch! Ik wist niet eens dat jij talent had.

BELLA : Ik heb veel gespeeld voor ik trouwde.

KATRIEN : Jij ziet er anders niet erg muzikaal uit.

BELLA : Nu doe ik het bijna nooit meer. Het hindert de burens. Kartonnen muren.

KATRIEN : Een rijwoning zeker?

BELLA : Ja.

KATRIEN : Wij wonen in een vrijstaande villa, met een aparte garage en een volgroeide tuin.

FRIEDA : En een overdekte barbecue. Haar man heeft een boetiek.

KATRIEN : In Antwerpen, vlak bij de Meir.

FRIEDA : Een prima zakenman.

KATRIEN : Patrick zou een goeie prijs voor die instrumenten kunnen krijgen. Hij heeft goeie relaties in de artiestenwereld.

BELLA : Ik kan ze misschien beter weer mee naar huis nemen.

FRIEDA : Neenee, Katrien heeft gelijk. Patrick moet er eerst maar eens zijn semiprofessionele blik op werpen. *(Bella tokkelt op de mandoline)* Alsjeblieft, Bella. Ik ben allergisch voor snaarinstrumenten. *(Bella houdt op met spelen)* Ik vraag me af of die pakken van Dirk Patrick niet zouden passen.

KATRIEN : *(bekijkt de pakken)* Patrick zou voor geen geld van de wereld in zoiets gezien willen worden. Hij draagt alleen merkkleding.

FRIEDA : Je hebt wel serieus zitten rommelen in de spullen van Dirk.

BELLA : Ik heb meer ruimte in mijn kleerkast nodig. Ik heb een bontjas besteld.

FRIEDA : Waar heb jij een bontjas voor nodig, Je komt nooit buiten. Jij lijdt aan agorafobie.

BELLA : *(defensief)* Ik zet iedere dag de vuilnisbak buiten.

FRIEDA : En dan mag je natuurlijk geen kou lijden.

(Frieda gaat naar Katrien en leidt haar naar de doos met schoenen. Ze schikken de oude schoenen. Bella begint het "Bontjaslied" te zingen. Na het liedje roept Katrien "bis!" en Bella begint opnieuw. Katrien begeleidt haar op de tamboerijn en geeft een flamenco-achtig dansje ten beste. Ze geniet ervan haar talent te kunnen tonen. Frieda slaat haar vertederd gade.)